

Conspirații spirituale – realitate sau paranoia?

29 februarie 2004

Gili Cârstea

Am auzit un pastor adventist spunând că discuțiile despre evenimentele recente din biserică miros a conspirații care țin mai mult de paranoia decât de realitate.

Ar fi foarte bine ca el să aibă dreptate.

Acest lucru însă nu mă împiedică să mă gândesc la alte episoade ale istoriei sacre în care, s-a dovedit în timp, a fost vorba de adevărate conspirații, iar ele au “mirosit” adevărat și cumplit, pentru cei ce nu le-au luat în serios.

Mama conspirațiilor a început chiar în cer, iar cei ce au neglijat avertizările au sfârșit tragic. Apoi a urmat episodul Eden. O conspirație destul de serioasă, dacă ne gândim la consecințe: Pierderea Planetei Pământ și dezastrul care a urmat pentru toată familia. Adam și Eva nu erau naivi. Pur și simplu nu erau pregătiți să facă față unei minți conspiraționale. Era mai bine dacă ascultau recomandarea lui Dumnezeu.

Încă un episod? Ahab și regatul lui condus de teologi moderniști. Avem aici o conspirație de elită. Împăratul taie panglica în proiectul “misiunea globală,” în compania regală a lui Iosafat, și vrea să se asigure că Domnul este alături. El cheamă elita teologică a națiunii, iar aceștia, nu 20 sau 50, ci 400, se jură cu mâna pe Biblie că Domnul a binecuvântat operațiunea. Ahab răsuflă ușurat, dar Iosafat este mai paranoic, nefiind impresionat de MD-uri sau PhD-uri. El vede conspirații și prin curtea seminarului. (Deh, au mai fost unii care promiteau foc din cer, dar au sfârșit-o în apa Chisonului cu promisiuni cu tot). Așa că vrea să audă vocea opoziției. Apare Mica, un bătrân atât de simplu, după vorbă, după port...

Simplu, simplu, dar conspirator până în sfânta sfintelor. El vede un sfat de taină unde se pregătea moartea împăratului și pierderea suveranității naționale. Vă puteți imagina hohotele de râs ale membrilor academiei? Curat conspirație, nene Mica. Halal exegeză! Bravos, națiune luminată! N-au dreptate frații sirieni să ne facă sectari, iar teologia noastră “searbădă, răsuflată și nefolositoare”?

Rușinat doar la gândul că a putut să apeleze la un așa personaj, Ahab se arată luminat și matur. Îl trece pe Mica la nivel de subzistență până se termină evanghelizarea. Apoi va hotărî ce e de făcut cu el.

Nu a mai apucat. O săgeată fatală și chiar întâmplătoare l-a lovit, și a clarificat pentru vecie faptul că Mica nu era nici paranoic, nici conspirator, nici arogant cu frații.

Astăzi, mica doamnă (sau doamna Mica) a adventismului, deși nu mai este printre noi, strigă cât se poate de tare că ne aflăm în mijlocul celor mai amețitoare conspirații. Atât de “conspirații,” încât va trebui să nu dăm crezare simțurilor.

O să vedem cât de paranoică a fost ea doar atunci când săgeata fatală va zdrobi platoșa de mucava a împăratului nostru, iar milioane de membri vor pribegi “ca niște oi care n-au păstor.” Până atunci, vom continua cu scenete dramatice, ca Zedechia (1 Împ. 22:11), și ne vom bătea joc de panicații noștri scumpi.